

БАТЬКІВЩИНА НЕ ВСИХАЄ

БАТЬКІВЩИНА НЕ ВСИХАЄ

По телевізору побачив
Знайомий здавна Севастополь,
Згадалось, літом там гарячим
Мої сліди лишали стопи.

Все закінчилось, я ніколи
Вже не пройдуся там по пляжу,
Чужий той берег нам, відколи
В Криму ми бачим землю вражу.

Ще донедавна українці
Від Бреста та Владивостоку,
Аж до віддалених провінцій
Літали вільно, без мороки.

Як дома, а не на чужині
Я був в Москві і в Ленінграді,
Тепер це вже не Батьківщина,
Живем, як в шоу-маскарадї.

Можливо, так і мусить й бути –
Хода історії невпинна,
Та дуже важко це збагнути,

Щось каже: бути так не повинно!

Бо Батьківщина не всихає,
І вибирати її не можна,
Живе завжди і помирає,
Людина в серці з нею кожна.

Десь на Валдайських височинах
Дніпро вузький і не глибокий,
Та він тече по Україні
Уже могутній і широкий.

Його натроє нам ділити
Не варто навіть починати,
Бо в нас він буде теж міліти,
А потім зовсім висихати.

На ньому трьом народам жити
І разом господарювати,
Його однаково любити
І користь разом з нього мати.

Європа, з'єднана Дунаєм,
Живе багато, в мирі й згоді,
Ріка Дніпро всю Русь єднає,
Щоб тут дружили теж народи.

Кому захочеться у гості
В Європу, хто тут буде проти,

Але і пострадянський простір
Відвідать інколи охота.

Глобалізація суцільна
Вже охопила всю планету,
Доступне все тепер і спільне,
Бо міряється на монету.

Земля маленька зовсім стала,
Сьогодні тісно лише вдома,
До обрію тепер нам мало,
За обрій манить невідоме.

Учитись треба разом жити,
На хуторах не заховатись,
У гості і самим ходити,
Й сусідів також пригощати.

Не можна ненависть покласти
З правителів на їх народи,
Слід розрізняти всі контрасти,
Шляхи шукать до миру й згоди.

16.09.2015 р.

Дата написання вірша: 2020-11-14